

"En dag med" giver indblik i hverdagen hos forskellige praktiserende læger rundt omkring i Danmark.

EN DAG MED ...

Jeanette Fjerbæk Sørensen

Jeanette Fjerbæk Sørensen er praktiserende læge og arbejder også som praksiskonsulent i Region Nordjylland.

6.15: Vækkeuret ringer en halv time før vanligt, da jeg har aftalt et møde i Hjørring. Jeg er udtalt B-menneske, og som altid er jeg kommet lidt for sent i seng. Børnene vækkes, og jeg får skyllet den værste træthed af mig og indtaget morgenmaden. Jeg efterlader køkkenet i kaos. Børnene går heldigvis selv i skole, og manden er på vej ud ad døren. Jeg kører afsted mod Regionshospital Nordjylland.

7.55: Ankommer til Regionshospital Nordjylland, lidt senere end forventet. Der var overraskende meget trafik på vej ind til Hjørring. Jeg er praksiskonsulent for det kirurgiske område og har i dag møde med afdelingsledelsen. Jeg sidder med til morgenkonference for at hilse på lægegruppen. Min erfaring er, at det altid er nemmere med samarbejde, når man lige har sat ansigt på. Mødet med afdelingsledelsen starter. Der er stort fokus på subakutte tilbud, og de har et nyt tiltag på afdelingen, der skal flytte patienter fra akutmodtagelsen til subakutte tider i ambulatoriet. Det er heldigvis en helt anderledes opgave at samarbejde med dem som praktiserende læge, end jeg husker det som sygehuslæge. Det hjælper jo nok også, at klokken ikke er 3 om natten. Jeg har været praksiskonsulent i flere år, først som føl og senere som "voksen" konsulent. Det er givende og inspirerende at få lov til at arbejde på tværs af sektorer og at prøve at finde løsninger til gavn for patienter og mine kol-

legaer i almen praksis. På mødet drøfter vi forskellige patientgrupper og logistiske udfordringer. Jeg giver mit besyv med om almen praksis' arbejdsgange og ønsker. Det lover godt, og der er som altid god stemning til møderne.

10.00: Tilbage mod min klinik. Onsdagene er atypiske arbejdsdage, da klinikken først åbner for konsultationer kl. 11. Det giver fleksibilitet for mine kompagnoner og jeg at kunne holde møder, forberede undervisning, fordybe os i diverse projekter, køre sygebesøg, og hvad der ellers kan være behov for. Indimellem bruges onsdag formiddag også blot til at drikke kaffe i ro og fred derhjemme i et tomt hus. Det kan også noget. Jeg er nynedsat som PLO'er, og i valget af praksis har det været vigtigt for mig, at der er fleksibilitet – både ift. hjemmefronten, men også ift. konsulentarbejde, undervisning, og hvad der ellers ligger uden for klinikdriften. Jeg har heldigvis fundet den perfekte praksis for mig og to fantastiske kompagnoner.

11.00: Administrationstid i klinikken. Den ene af vores sygeplejersker kommer ind for at vende en patient. Hun har set en patient med ekstrem fedme. I håb om at reducere hans spisetrang er han kommet på Wegoway, men vi må nok sande, at det ikke rykker noget. Jeg har konfereret med endo. Han er ikke kandidat til operation. De anbefaler evt. forsøg med andet væggtabsmedicin, når det frigives. Jeg er ikke helt overbevist om, at vi får meget mere ud af at fortsætte i rækken af nye dyre præparater. Uddannelseslægen bakker lidt med en patient og videre forløb, som vi taler igennem. Flere fald og ind og ud af sy-

gehuset. Det er uholdbart. Vi ender med en indlæggelse på det kommunale akuttilbud. Laver en statusattest og svarer på de obligatoriske (og ofte også let frustrerende) korrespondancer fra plejehjemmet samt e-konsultationer.

12.30: Personalemøde. Vi taler om hjemmeblodtryk og kvaliteten af målingerne grundet stor variation i de enkelte målinger. Løsningen bliver bedre vejledning og kritisk blik på målingerne. desuden taler vi om fokus på kvinder med tidligere graviditetsdiabetes, og at vi får kontrolleret dem efterfølgende, f.eks. når de kommer til børneundersøgelser.

13.30: Første patient er yngre mand med fornemmelse af åndenød. Grundigt udredt, og jeg mistænker dysfunktionel vejtrækning.

Tolkesamtale med ældre ukrainsk dame, der er kommet som flygtning. Jeg har efterhånden set hende nogle gange. Konsultationerne har været en udfordring, da hun har mange symptomer, og anamnesen er svær. Det er tydeligt, at hun har været vant til en anden type sundhedssystem med mere udredning og flere piller. Vi forsøger at finde en løsning, men hun er temmelig utilfreds med planen. Frustrerende konsultation. Jeg forsøger at ryste den af mig inden næste konsultation. Det er heldigvis en 5-ugers børneundersøgelse af den fineste lille baby.

Videokonsultation med en 15-årig pige og hendes far. Hun er syg på skiferie og har nu kastet konstant op i de sidste 7 dage og har ikke tisset i over et halvt døgn. De er i tvivl om, hun skal ses af lokal læge en times kørsel væk. Jeg synes, hun ser klattet ud, og hun kaster op flere gange i løbet af den ret korte videokonsultation. Jeg anbefaler kontakt til en lokal læge. Øv for en træls skiferie for dem alle.

Det hele blandes med nogle års-

Tilbage i klinikken efter møde med kirurgerne. Foto: Mette Bolvig Poulsen.

kontroller, en enkelt kørekortattest og et par udeblivelser. Sidstnævnte er desværre ikke helt sjældent. Tiden udnyttes med at få skrevet et par mails og få arrangeret møder med de privatpraktiserende kirurger i regionen. Jeg prøver også at få hul igennem til kirurgisk afdeling i Aalborg. Det er lidt sværere, da de lige har fået ny chef-læge, og han er noget hængt op.

16.30: Sidste patient er ude af døren. Det sidste papirarbejde bliver lavet, og jeg triller hjem til familien. Min ældste datter er taget til atletiktræning, og min mand er med den yngste til udspring. Jeg rydder op fra morgenmadskaos, der stadig kan ses, men nu tilsat eftermiddagssultne børns hærger i køkkenet. Aftensmaden bliver spist ad hoc, i takt med at familien

vender hjem. Den består af diverse udgaver af ultraforarbejdet mad, og hvad der ellers kan findes i skuffer og skabe. Jeg smider mig på sofaen med min ældste datter og fortsætter den serie, vi er i gang med, mens der bliver ryddet op og lavet madpakker i køkkenet.

20.30: Ungerne er puttet. Min mand og jeg forsætter vores tradition med at se dette års Oscarnominerede film, som resulterer i, at jeg igen kommer lidt for sent i seng. Jeg lærer det åbenbart aldrig.

23.00: Hovedet på puden, og jeg falder heldigvis hurtigt i søvn. //